

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 213/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Vierou Kolačanskou, Nám. Sv. Anny 7269/20A, Trenčín, proti príkazu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8Tp/25/2023-2-V-OSTN zo 4. októbra 2023 na vykonanie domovej prehliadky takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) príkazom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8Tp/25/2023-2-V-OSTN zo 4. októbra 2023 na vykonanie domovej prehliadky. Navrhuje napadnutý príkaz okresného súdu zrušiť a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej centrály osobitných druhov kriminality, odboru finančného vyšetrovania, oddelenia Západ (ďalej len „vyšetrovateľ“) bolo 10. februára 2023 začaté trestné stíhanie vo veci podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona [neskôr

kvalifikovaného podľa § 233 ods. 2 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona], ktorého sa mal dopustiť dovedy neznámy páchatel’.

3. V uvedenej trestnej veci na základe návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8Tp/25/2023-2-V-OSTN vydal 4. októbra 2023 podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku príkaz na domovú prehliadku v mieste trvalého bydliska sťažovateľa (v priestoroch, ktorých je nájomcom), ktorá bola následne 5. októbra 2023 vykonaná vyšetrovateľom spolu s ďalšími príslušníkmi Policajného zboru.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa bola založená na tom, že podľa § 99 ods. 1 Trestného poriadku bol okresný súd povinný skúmať, či existovala z dovedy zistených skutočností miera poznatkov, ktoré nasvedčovali tomu, že v obydli, v ktorom sa mala nariadiť domová prehliadka, sa nachádzala vec dôležitá pre trestné konanie. Sťažovateľ konkretizoval, že podľa príkazu sa mal skutok stať v období od januára 2019 do februára 2021. Trestné stíhanie pre predikatívny trestný čin bolo vedené Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Trenčíne pod ČVS: KRP-45/2-VYS-TN-2022 a 11. apríla 2023 došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku. Tvrdil (zrejme v zhode s nálezom ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 455/2022, pozn.), že okresný súd sa ale pri posúdení proporcionality v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal tým, či vydanie príkazu na domovú prehliadku má ustúpiť základnému právu na ochranu súkromia, najmä v tom, že sa nevysporiadal s dlhším časovým odstupom od údajného protiprávneho konania, ku dňu vydania príkazu, s dôvodným predpokladom, či zhmotnené informácie sa môžu nachádzať v obydli sťažovateľa, s tým, či hrozí nebezpečenstvo zmarenia, zničenia či straty veci v dôsledku nenariadenia domovej prehliadky a či je možné veci zaistiť menej invazívnym spôsobom. Charakter skutku a aj uplynutie doby oslabujú dôvodnosť podozrenia, že osoba sťažovateľa bude v obydli držať či vôbec mať veci dôležité pre trestné konanie. Tieto okolnosti však okresný súd vôbec neskúmal. Na základe toho sťažovateľ považuje odôvodnenie príkazu za ústavne neudržateľné, keďže bez rozumného odôvodnenia okresný súd uprednostnil invazívny zásah v podobe domovej prehliadky pred ochranou sťažovateľa.

5. V ďalšom sťažovateľ namietal, že v rámci vymedzenia vecí dôležitých pre trestné konanie, ktoré sú predmetom príkazu, je predmetné vymedzenie najvšeobecnejšie, pretože v ňom nie sú ani len druhovo špecifikované žiadne veci. Týmto vymedzením okresný súd vytvoril pre orgány činné v trestnom konaní podklad na lovenie akýchkoľvek dôkazov, pretože vykonávateľ príkazu môže hľadať a odňať akúkoľvek vec, ktorá sa mu hodí podľa jeho vlastného uváženia bez akýchkoľvek limitov, ktoré mali byť určené v príkaze. Vágne a príliš všeobecné vymedzenie vecí, ktoré majú byť predmetom domovej prehliadky so znakom lovenia akýchkoľvek dôkazov, je vo vzťahu k právu na ochranu súkromia ústavne neudržateľné.

6. Možnosťou odňatia neohraničenej množiny vecí v príkaze boli sťažovateľovi odňaté osobné úspory vo výške 9 000 eur. Do podania ústavnej sťažnosti sťažovateľ nemal v trestnej veci postavenie obvineného, poškodeného alebo zúčastnenej osoby. Jeho obrana je preto zúžená na podanie ústavnej sťažnosti alebo postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Odňatie osobných úspor nemá podľa sťažovateľa žiadnu oporu v odôvodnení príkazu.

7. Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd úplne rezignoval na svoju úlohu a v kontrolnom reťazci zlyhal, keď sa mechanicky stotožnil s návrhom prokurátora krajskej prokuratúry na vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky. Odôvodnenie návrhu predstavuje „mix“ rôznych skutkových podstát (legalizácia výnosu z trestnej činnosti, prijímanie neoprávnených nadmerných odpočtov a pod.), ide však len o zosumarizovaný text, ktorý opisuje pohyby na bankových účtoch rôznych spoločností. Vydaním príkazu došlo k domovej prehliadke u sťažovateľa, ktorý všetky skutočnosti vysvetlil na svojom výsluchu a zároveň s uvedenými skutočnosťami nemá nič spoločné, k porušeniu jeho ústavou zaručených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 12 ods. 1 a 2 listiny a práv podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu príkazom okresného súdu sp. zn. 8Tp/25/2023-2-V-OSTN zo 4. októbra 2023 na vykonanie domovej prehliadky, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným skúmaním splnenia relevantných podmienok na nariadenie domovej prehliadky okresným súdom, ako aj príliš všeobecným, resp. nekonkrétnym vymedzením vecí dôležitých pre trestné konanie, ktorých zaistenie (zabezpečenie) sa domovou prehliadkou sledovalo.

9. Vo vzťahu k namietanému príkazu okresného súdu na domovú prehliadku je potrebné uviesť, že ochrana obydlia je súčasťou širšej kategórie ochrany súkromia, ktorá je zakotvená vo viacerých článkoch ústavy (čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 1), no v dohovore je obsiahnutá len v čl. 8. Obsah základných práv podľa ústavy je potrebné vykladať v intenciách korešpondujúcich práv podľa dohovoru a rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“); (II. ÚS 467/2022, IV. ÚS 347/2022, I. ÚS 479/2022)]. Pri sťažnostiach pre porušenie čl. 8 dohovoru ESLP upriamuje svoju pozornosť na skúmanie ospravedlniteľnosti takéhoto zásahu z pohľadu limitov vymedzených čl. 8 dohovoru. Najprv sa posudzuje legalita, teda či k zásahu došlo na základe zákona, následne legitímnosť, t. j. či k zásahu došlo pre účely niektorého zo záujmov podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru, a napokon proporcionalita, teda či zásah bol nevyhnutný na dosiahnutie sledovaného cieľa. V záujme rešpektovania proporcionality ESLP zvýraznil potrebu selektovať z viacerých dostupných možností na dosiahnutie cieľa tak, aby bola zachovaná rovnováha medzi právom jednotlivca na súkromie a záujmami štátu (rozsudok ESLP z 28. 1. 2003 vo veci Peck proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 44647/98).

10. V posudzovanom prípade došlo k obmedzeniu domovej slobody sťažovateľa na zákonom podklade, ktorý predstavuje § 99 a nasledujúce ustanovenia Trestného poriadku, pritom toto obmedzenie sledovalo legitímny cieľ – verejný záujem na odhalení a objasnení trestnej činnosti. Naplnenie tohto kritéria sťažovateľ bližšie ani nenamietal, vyčítal len konkrétne nedostatky odôvodnenia príkazu a nedostatočný opis vecí, ktoré mali byť zaistené.

11. Podľa Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súdy rozhodujú formou príkazov aj v prípade, ak sa rozhoduje o invazívnych zásahoch do ľudských práv a slobôd. Ide o rozhodovanie v prípravnom konaní, keď sa na ich základe získavajú dôkazy dôležité pre ďalšie vedenie trestného konania. Otázka, či je odôvodnenie príkazu v súlade s ústavnými požiadavkami, je spôsobilá byť predmetom ústavného prieskumu zameraného na to, či sa všeobecný súd primerane zaoberal

posudzovaním kritérií legitimacy a proporcionality nariadenia domovej prehliadky, ktorú uprednostnil pred ústavne chránenou hodnotou základného práva na ochranu súkromia.

12. Požiadavky na kvalitu odôvodnenia príkazov sa odvíjajú aj od štádia trestného konania, v ktorom sú vydávané. V počiatočných štádiách trestného konania nemožno od odôvodnenia príkazov vyžadovať takú kvalitu odôvodnenia, aká sa vyžaduje od rozhodnutí, ktorými sa trestné konanie alebo jeho štádium finalizuje. Orgán činný v trestnom konaní v počiatočnom štádiu konania vyhľadáva dôkazy, a preto nedisponuje takým množstvom informácií na odôvodnenie príkazov, keďže informácie dôležité pre trestné konanie aj na základe príkazov získava (IV. ÚS 347/2022). Vzhľadom na to, že vykonaním príkazu na domovú prehliadku dochádza k invazívnemu zásahu do práva na súkromie, je dôležité, aby súd racionálne odôvodnil potrebu vykonania domovej prehliadky konkrétnymi skutočnosťami zaoberajúcimi sa jednak legitímnym cieľom – verejným záujmom na odhalení trestnej činnosti, ako aj proporcionalitou, teda tým, či vykonanie domovej prehliadky prevažuje nad ochranou súkromia (II. ÚS 467/2022). Súd má pred vydaním príkazu na domovú prehliadku skúmať najmä to, (i) či existuje dôvodné podozrenie, že v obydlí sa nachádza vec dôležitá pre trestné konanie, (ii) či existuje nebezpečenstvo zmarenia, zničenia či straty tejto veci, (iii) či je možné vec zaistiť menej invazívne ako domovou prehliadkou. To umocňuje požiadavku racionálneho odôvodnenia príkazu, a to aj z toho aspektu, že osoba dotknutá realizáciou príkazu nemá oprávnenie dať ho preskúmať opravným prostriedkom v systéme všeobecného súdnictva.

13. Povinnosť riadneho odôvodnenia nie je porušená, ak je rozhodnutie založené na podrobnej a detailnej žiadosti prokurátora (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-349/21). Dôležité je, aby príkaz bol autentickým záverom súdu, čomu nebráni pridržiavanie sa súdu argumentov v žiadosti prokurátora. To je zároveň odpoveď ústavného súdu na argument sťažovateľa, že sa okresný súd „*mechanicky stotožnil s návrhom prokurátora Krajskej prokuratúry*“.

14. Kritérium proporcionality aplikované pri posudzovaní zásahov do súkromia vyžaduje adekvátne vyváženie dvoch navzájom si konkurujúcich záujmov, v konkrétnom prípade záujmu sťažovateľa (garancia nedotknuteľnosti obydlia), na druhej strane verejného záujmu na odhalení trestnej činnosti a na potrestaní páchatel'ov. Z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti príkazu je rozhodujúce, či bol zásah do súkromia primeraný, teda či zodpovedal požiadavke proporcionality. Inak povedané, či súd zohľadnil všetky relevantné okolnosti prípadu, ktorými boli povaha vyšetrovaného trestného činu, pozícia sťažovateľa vo veci, potenciálne možnosti orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazov a špecifikácia rozsahu vykonania domovej prehliadky.

15. Judikatúra EŠLP v súvislosti so zásahmi do domovej slobody zvykne pri posudzovaní kritéria proporcionality v prvom rade skúmať, či boli dotknutému subjektu poskytnuté dostatočne účinné záruky proti zneužitiu domovej prehliadky v podobe súdnej kontroly vykonanej spravidla formou predchádzajúceho súhlasu sudcu s domovou prehliadkou.

16. Ústavný súd zastáva názor, že dôvody, ktoré okresný súd vo vydanom príkaze prezentoval, neboli vágne a poskytovali podrobnú identifikáciu dôvodov zakladajúcich podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní u sťažovateľa dôvodné podozrenie z účasti na vyšetrovanej trestnej činnosti, na čo logicky nadväzoval záver o možnej prítomnosti vecí súvisiacich s predmetnou trestnou činnosťou v mieste jeho bydliska. Príkaz na domovú prehliadku spolu s ostatnými

podkladmi, na základe ktorých bol príkaz vydaný, poskytoval dostatočne zrozumiteľnú a zároveň postačujúcu špecifikáciu dôvodov prehliadky obydlia sťažovateľa. Prerokovaná vec sa preto ústavnému súdu nejaví byť prejavom rezignovania okresného súdu na svoju úlohu.

17. Namietaný príkaz na domovú prehliadku bol vydaný v už začatom trestnom konaní vo veci majetkovej trestnej činnosti. Sudca okresného súdu pre prípravné konanie ho odôvodnil s poukazom na existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dovtedy neznámy páchatel mal legalizovať príjmy pochádzajúce z trestnej činnosti získané ako príjem zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky formou neoprávneného vyplatenia nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) obchodnej spoločnosti [REDACTED], a to tým spôsobom, že zabezpečil prevedenie finančných prostriedkov z bankového účtu patriaceho označenej obchodnej spoločnosti na bankové účty iných obchodných spoločností a takto naakumulované finančné prostriedky boli následne legalizované a uvádzané do obehu prostredníctvom poskytovania rôznych pôžičiek pre iné spriaznené obchodné spoločnosti, resp. boli v hotovosti vyberané a použité na nezistený účel.

18. Operatívne informácie svedčili o tom, že obchodná spoločnosť [REDACTED], má jediného spoločníka a konateľa – osobu, o ktorej bolo zistené, že reálne neexistuje. Previerka k sídlu tejto spoločnosti ukázala, že išlo o virtuálne sídlo a doručované písomnosti boli preberané na podklade splnomocnenia. Rovnako bolo dovtedy zistené, že sťažovateľovi boli dvakrát vyplatené finančné prostriedky na základe ním predložených poštových poukazov – šekov na výplatu vratiek nadmerných odpočtov DPH v prospech obchodnej spoločnosti [REDACTED], pritom sťažovateľ sa pracovníčke pošty legitimoval prv ako konateľ označenej spoločnosti a neskôr ako jej splnomocnenec. Operatívno-pátracou činnosťou bolo tiež zistené, že sťažovateľ bol jedným z dvoch disponentov účtu vedeného v zahraničí (Českej republike), na ktorý takisto obchodná spoločnosť [REDACTED] v priebehu roka 2019 preposlala finančné prostriedky, pri ktorých existovalo dôvodné podozrenie, že pochádzali z neoprávnených nadmerných odpočtov menovanej obchodnej spoločnosti.

19. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal tiež zo skutkových zistení, že niektoré dokumenty týkajúce sa menovanej obchodnej spoločnosti boli opatrené falošnými overovacími doložkami a úradnými pečiatkami; táto obchodná spoločnosť nedeklarovala žiadnych odberateľov a ani ju nikto nedeklaroval ako svojho dodávateľa, naproti tomu deklarovala výlučne na strane svojich dodávateľov faktúry znejúce na vyššie sumy, čo malo za následok vznik nadmerného odpočtu. Existovalo preto dôvodné podozrenie, že obchodná spoločnosť [REDACTED] existovala výlučne len na vyberanie finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, a to formou neoprávnených vratiek nadmerného odpočtu, ktoré boli tejto spoločnosti pravidelne vyplácané.

20. Sudca okresného súdu pre prípravné konanie uzavrel, že bolo dané dôvodné podozrenie, že nelegálne získané finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky boli viacerými finančnými transakciami medzi účtami spriaznených právnických osôb legalizované a uvádzané do peňažného obehu. S ohľadom na uvedené existovalo aj dôvodné podozrenie, že v mieste trvalého bydliska sťažovateľa sa nachádzajú veci súvisiace s trestnou činnosťou identifikované v príkaze.

21. Pre posúdenie predmetnej veci bolo podstatné, či v relevantnom čase nariadenia domovej prehliadky predostrel súdny príkaz dostatočné argumenty osvedčujúce dôvodné podozrenie (nie absolútnu istotu) o prítomnosti veci dôležitej pre trestné konanie v dotknutom obydli. Rozhodovanie o dôvodoch na nariadenie prehliadky môže byť zo svojej podstaty vedené iba v rovine určitej pravdepodobnosti (nie istoty), pretože v prípravnom konaní zhromaždené dôkazy a iné informácie nie sú (nemusia byť) úplné. Dôvodom na zrušenie napadnutého príkazu by mohlo byť len celkom absentujúce odôvodnenie či iný závažný exces majúce ústavnoprávnu dimenziu (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1675/12 z 5. februára 2013).

22. Podľa názoru ústavného súdu záver konajúceho súdu, že u sťažovateľa by sa mohli nachádzať veci dôležité pre trestné konanie, sa opieral o uchopiteľné konkrétne dôvody zreteľne plynúce z obsahu napadnutého príkazu na domovú prehliadku.

23. Už samotná povaha trestnej činnosti (tak ako bola opísaná aj v dotknutom príkaze), pre ktorú bolo začaté trestné stíhanie, umožňovala odôvodnene predpokladať existenciu fyzických alebo elektronicky uchovaných dôkazných prostriedkov týkajúcich sa úkonov súvisiacich s osobou sťažovateľa, ktorý mal byť vo veci zainteresovaný (jednak ako disponent účtu, na ktorý mali byť preposlané finančné prostriedky pochádzajúce z trestnej činnosti, ako aj ním uskutočnenými výbermi finančných prostriedkov na pošte, pri ktorých sa preukázal ako konateľ a neskôr ako splnomocnenec obchodnej spoločnosti, ktorá mala participovať na trestnej činnosti).

24. Z uvedeného je logický, racionálny, a preto akceptovateľný aj úsudok, že potenciálne relevantné dôkazné prostriedky a nosiče, na ktorých sa informácie súvisiace so stíhanou trestnou činnosťou mohli nachádzať, nebolo možné zabezpečiť inak ako ich zaistením u sťažovateľa, ktorý nimi mohol disponovať.

25. Pokiaľ išlo o rozsah domovej prehliadky, ten bol v príkaze náležite limitovaný, keďže príkaz obsahoval pomerne presnú identifikáciu vecí, na ktoré sa mala prehliadka sústrediť a obmedziť. Je samozrejmé, že technické zariadenia slúžiace na prenos a uchovávanie dátových informácií v danom štádiu konania nebolo možné identifikovať presne, ale len druhovo (počítače, USB kľúče a iné technické zariadenia) a rovnako jasne bol identifikovaný okruh fyzických dôkazných prostriedkov (účtovná agenda konkrétnych dotknutých obchodných spoločností, zmluvy, objednávky, faktúry, pokladničné doklady, účtovný denník, pokladničná kniha, bankomatové karty, výpisy z bankových účtov, listiny o založení účtov, splnomocnenia na zastupovanie spoločností v rôznych konaniach, listiny o založení spoločností a iné listinné materiály súvisiace s predmetnou vecou). Ústavný súd preto nemohol uznať námietku sťažovateľa o „najvšeobecnejšom“ vymedzení vecí dôležitých pre trestné konanie. Ak sťažovateľ napadnutému príkazu na domovú prehliadku vytýkal formuláciu, že v obydli sťažovateľa sa môžu nachádzať „*aj ďalšie veci súvisiace s touto a inou trestnou činnosťou*“, táto sa pri zúžení a značne selektívnom zameraní môže javiť ako všeobecná, avšak pri zohľadnení celej časti výroku je zrejmý cieľ, ktorý sa mal dosiahnuť a bolo ním zadováženie dôkazov súvisiacich s trestnou vecou, v rámci ktorej bol príkaz vydaný.

26. Z odôvodnenia namietaného príkazu je zrejmé, že menej invazívne možnosti orgánov činných v trestnom konaní zadovážiť si veci dôležité pre trestné konanie mimo obydli sťažovateľa boli v rámci trestného stíhania obmedzené (III. ÚS 455/2022).

27. V súvislosti s ďalšou námietkou ústavný súd uznal sťažovateľom tvrdenú skutočnosť, že v napadnutom príkaze absentuje bližšie odôvodnenie, či existovalo nebezpečenstvo zmarenia, zničenia či straty označených vecí dôležitých pre trestné konanie v dôsledku nenariadenia domovej prehliadky, avšak, prihliadajúc na konkrétne okolnosti danej veci, podľa ústavného súdu nejde o taký nedostatok, ktorý by z hľadiska odôvodnenia namietaného príkazu bez ďalšieho znamenal, že došlo k neprípustnému uprednostneniu verejného záujmu pred právom na ochranu súkromia sťažovateľa.

28. Ústavný súd tak po preskúmaní napadnutého príkazu okresného súdu na domovú prehliadku konštatuje, že tento nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle, resp. arbitrárnosti. Okresný súd poskytol dostatočné dôvody vo vzťahu k účelu domovej prehliadky spočívajúcemu v zaistení vecí dôležitých pre trestné konanie. Napokon v rámci pravidla proporcionality konštatoval nemožnosť zabezpečenia predmetných vecí miernejšími prostriedkami, resp. iným spôsobom ako ich zaistením pri domovej prehliadke.

29. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že „*odňatie osobných úspor*“ v sume 9 000 eur nemá žiadnu oporu v odôvodnení napadnutého príkazu na domovú prehliadku, ústavný súd uvádza, že k zaisteniu týchto finančných prostriedkov evidentne došlo úkonom orgánu činného v trestnom konaní – vyšetrovateľa pri realizácii napadnutého príkazu, t. j. pri samotnom výkone domovej prehliadky. Sťažovateľ však postup vyšetrovateľa (príp. iných príslušníkov Policajného zboru účastných na prehliadke) v naznačenom zmysle ústavne relevantným spôsobom v konaní pred ústavným súdom nenamietol. Predovšetkým za „porušovateľa“ svojich základných práv orgány činné v trestnom konaní, konkrétne vyšetrovateľa, neoznačil (na rozdiel od okresného súdu) a rovnako nežiadal vo vzťahu k jeho postupu vysloviť porušenie jemu garantovaných základných práv. Prípadný takýto úmysel pritom nie je možné aj s prihliadnutím na absenciu adekvátnej argumentácie dedukovať ani z kontextu ústavnej sťažnosti. Táto okolnosť bránila ústavnému súdu podrobiť namietanú skutočnosť ústavnoprávnemu prieskumu.

30. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019).

31. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že medzi namietaným príkazom okresného súdu a namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 12 ods. 1 a 2 listiny a práv podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje príčinná súvislosť, preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

32. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie

o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

33. Na okraj veci ústavný súd poukazuje aj na svoje závery vyslovené v takmer totožnej veci v uznesení sp. zn IV. ÚS 68/2024 z 20. februára 2024.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu